

Искрицата на будителите

Галина Христова





Малкият Боян крачи из стаята на своя дядо, където рафтовете преливат от прашни книги със златни букви по кориците. През прозореца есенното слънце осветява стаята, а момчето любопитно разтваря една от старите тетрадки с кожени корици.



Изведнъж от страницата се издига блестящ златист прашец, който се оформя в малка, но мъдра светеща птица. Птицата разтваря криле и кани Боян на невероятно пътешествие назад във времето, за да се запознае с пазителите на българското слово.



Първата спирка от вълшебния път отвежда Боян в тихата и полумрачна килия на средновековен манастир. Там монахът Паисий се е надвел над голям пергамент и с трепереща, но твърда ръка описва славната българска история.



Светлинната птица повежда Боян към следващата епоха, където в малка възрожденска стая учител с топъл поглед раздава първите буквареча на децата. Боян с трепет гледа как пламъчето на знанието огрява детските лица в класната стая.



В следващата сцена Боян наблюдава смелия революционер и поет Христо Ботев, който пише своите вдъхновени стихове на фона на бушуващо небе. Думите му звучат като призив за свобода и справедливост, отекващ в сърцето на момчето.



Пътуването продължава в шумна печатница, където се хвърлят основите на българския печат и вестници разнасят новини за просвета. Работници с изцапани от мастило ръце редят буквите с надежда за по-световно бъдеще.



Боян се озовава в сърцето на оживен град от началото на XX век, където ученици и учители дефилират с венци и цветя. Празничното настроение е изпълнено с гордост, а на лицата на хората се чете дълбока почит към знанието.



Връщайки се обратно в настоящето, Боян затваря дебелата книга в дядовата стая с ново усещане за гордост и благодарност. Стаята вече изглежда различна, обляна в топла и мистична светлина, сякаш самите думи са оживели около него.



На следващата сутрин Боян държи в ръцете си собствена рисунка на българските будители, готова за празника в неговото училище. Усмивката му е грееща, а в очите му се чете решимост да продължи делото на великите българи.



Под златното есенно небе на първи ноември, Боян и неговите съученици носят цветя пред паметника на просветителите. Техните детски стъпки оставят следи в историята, доказвайки че искрата на будителите никога няма да угасне.